

Győri László

Oszlop és háló

*Kikorhadt a vén akácoszlop,
oldalára dőlt a drótháló ölében.
Aki ideásta – tudjuk a folytatást.
A többi is ebből az utcasorból.
A temetőbe dőltek, a föld jó szoros.
A drótfonat, mint asszonyi jószág,
az tartja még le-leroskadóban.
Miért nem rózsasor, miért nem illatteli rózsák?
Most egy, aztán a többi.*

*Csak ne látnám!
Mindig a látható világ győtri a szemem.
Kézért könnyörög az oszlop.
Megadjam neki? Mit nem adnék,
ha túllátnék rajtuk, hogyha észrevétlen,
ha láthatatlan lenne valamennyi!
Ha csak koponyám sűrűjébe látnék!*

*Kézért könnyörög az oszlop?
Másért könnyörgök lankadatlan.
Még elérhetem a benső világot?
Hol vannak a láthatatlan hálók,
amelyek mindent szilárdan tartanak
erős, kemény, hűséges anyagukkal?
Oszlop és háló: egybeszögezve a kettő.
Ne kerítsetek körbe, látható halandók,
miért az oszlop, minek a szögesdrót!*

A vendég

*Benyit az ajtón. De köszönni? Nem.
Hiszen családtag, dehogy idegen!
Testvér? Ké? Mohos ós? Unoka?
Milyen rokon miféle rokona,
hogy egyszerre a metszett poharat*

*kiveszi, tölt, cseveg, leragad
örökre, itt van, hozzánk tartozik,
a miénkből kínál, s ha bort iszik,
böfög, kicsinyel, hátba ütöget,
bútort rendez, akár az üteget,
lőtáblát akaszt, amit gondolunk,
rokkantra örli, belerokkanunk,
belénk szorul a lélegzete is,
áporodott lesz az is, ami friss
volt, a levegő, dohos lesz az otthon
családi mélye, akár a halotton,
mert itt van már a legelső halott,
s jön a többi, mindenki jönni fog,
mindenki meghal, zavartan indul el
a túlotthonba, ha lesz még benne hely.*

Tomiból megy a levél

*Tomiból megy a levél,
Tomiból fut a levél,
az útja de hosszú!
Mire ahova szánom,
bánatom annyira bánom!
Az bölcs, aki lassú.*

*De Tomi nem kikötő,
de Tomi mélybe kötő,
Acheron a mélyén.
De Tomi mélybe lökő,
tengerbe, mélybe lökő
a sors meredélyén.*

*De Tomi messzire van?
Tominak tengere van?
Mi dolga levélnek?
De Tomi nincs eleve,
Tominak más a neve,
mért így nevezétek?*

*Tominak más a neve,
Bosszú a híre, neve,
Tomi neve: Bosszú.*

Számúzni akarátok,
bosszulni akarátok,
a meséje hosszú.
A kegyet nem kegyelem,
Rómában nincs kegyelem,
irgalmat nem ismer.
Az, aki Tomiban él,
örökre Tomiban él,
mint örök az Ister.

Nem is kell oda más,
jobb az elnyugovás
abban, ami érte.
Tomiban senki sem él,
Tomiban egyedül él,
Pontus remetéje.

Hitte, hogy ír levelet,
kezde a hírlevelet,
de tengerbe szórta.
Vigye mélybe a delfin,
vigye éjbe a delfin!
Nyoma sincs azóta.

Imadaddin Naszimi kaszídája

Məndə siğar iki cahan, mən bu cahanə siğmazam

Abdullajeva Szoetlana fordítása nyomán

*Bennem elfér két világ,
de ebbe a világba én nem férek bele.*

*Én vagyok a lényeg,
de nincs helyem sehol, a létbe nem férek bele.*

Minden, ami volt, van és lesz, bennem egyesül.

Ne kérdezz! Kövess! A válaszaidba nem férek bele.

*A világegyetem az én hírnököm,
az én kezdetem, az én életem.*

*Jelekből vagyok, de a jelekbe nem férek bele.
Vélekedésekkel, kételyekkel
senki sem jut el az igazsághoz.
Féligazságokba nem férek bele.*

*Mélyre áss, hogy megtudd, ki vagyok,
a lényegemet próbáld megérteni.*

*Én vagyok a lélek és a test,
de a lélekbe, a testbe én nem férek bele.*

Én vagyok a kagyló és én vagyok a gyöngy.

Én vagyok a híd, mely pokolba is, mennybe is vezet.

*Kincsházam násfái, gyöngyei nem férnek bele
a világ összes boltjaiba sem.*

*Az én kincseimet nem láthatja senki,
én vagyok az egész látható világ.*

*Én vagyok, akiből minden érték ered,
mégsem férek bele a tenger, a föld mélyeibe.*

*Itt vagyok lélek szerint a világban,
egybeesem az idővel, de az időbe nem férek bele.*

*Parány vagyok, a Nap vagyok,
a világ hat oldala, a négy jelenség.*

*Nézd meg fölfedett arcomat,
de nyílt tükrébe nem férek bele.*

*Egyszerre vagyok a lényeg, a látszat,
a fele méz, a fele rózsa.*

*Az ítélet vagyok maga és a bizonyíték,
de a némaságba nem férek bele.*

*Fa vagyok az emésztő tűzben,
kő, amely az égboltra repül.*

*Lángom lobogó, gyönyörű,
de ebbe a lángba én nem férek bele.*

A kaptár minden méze bennem,

*a Nap vagyok és a Hold.
Én lehelek lelket a lelketlenbe,
de a lelkes lélekbe nem férek bele.*

*Egyszerre vagyok öreg és fiatal,
én vagyok a nyíl meg a följazott íj.*

*Én vagyok a hatalom, az örök gazdagság,
de a századokba nem férek bele.*

Naszími vagyok, a hívő, az eretnek.

*Kisebb vagyok, mint az én dicsőségem,
de a dicsőségbe mégsem férek bele.*